

Като слизаше надолу към централния вход на манастира, си спомни деня, когато за първи път прекрачи прага му – хванал баща си за ръка. Комплексът беше така построен, че всяко влизане и излизане от него да са специално събитие. Целият внушително стръмен планински склон беше превърнат в сложен свещен комплекс. Храмове, портици, колонади, стълбища, басейни, всичко изградено от един много специален камък, който щеше да бъде с цвят на слонова кост, ако я нямаше особената леко розово-кремава отсянка. Дванадесетгодишният Горски се бореше с грозната мисъл че слиза от високото – и едва ли не снизхожда към земното – за да се види сега с брат си, който го чакаше някъде в подножието, на външните стълби.

Едва излязъл от големите входни порти, Горски го видя, хвана с една ръка полите на оранжевата си роба и почти се затича надолу по стъпалата към него.

Брат му, само с година по-голям от него, беше облечен с черно рокерско яке и имаше дълга коса.

Двамата се усмигнаха и се хванаха за ръка, както когато бяха съвсем малки. Тръгнаха надолу по стълбите да се разходят из града. Имаха много да си разправят.

Отидоха на пазара, да погледат, въпреки че никой от двамата нямаше никакви пари. Там, съвсем неочаквано, около петдесетгодишен европейец с проникателни очи спря двамата младежи, загледа се в Горски и му каза:

- Ти, трябва да дойдеш с мен.

- Така ли, защо?

- Ще ти обясня всичко. Ще научиш много. Чака те бляскаво бъдеще.

- А ти откъде знаеш? – попита Горски, после се обърна към брат си:

- Ти ли го доведе?

- Не. Не...Не съм аз. Не ме гледай така.

- А познаваш ли го?

- Не.

Горски хвана по-силно ръката на брат си, а той от своя страна също стисна по-здраво. Видя се, че двамата ще понечат да тръгнат. И в същото време бяха застинали като статуи.

- Ще те чакам утре по същото време на това място – каза мъжът.

Горски сведе поглед:

- Знам.

После повлече брат си назад към храма.

- Ще отидеш ли утре? – попита малкият рокер, когато изгубиха от поглед непознатия.

- Не, разбира се.

- А защо му каза, че знаеш?

- Не знам. За да спечеля един ден преднина – каза, а скулата му трепна. Брат му не му повярва.

Вечерта Горски разправи на учителя си за случилото се. Възрастният монах, втори по ранг в целия манастир, не каза нищо, но го гледа втренчено много, много дълго. На следния ден учителят смени монашеските одежди с прокъсани селски дрехи и отиде на пазара в уречения от странника час. Но него го нямаше там.

Вечерта учителят каза на Горски:

- Търсили са те от много, много високо място. Но си направил добре, че не отиде. От утре минаваш на специално обучение. Че ще научиш много, е вярно. Само няма да напускаш манастира.